

Това, що бѣше у него земно и смъртно, изгорѣ, изчезна за винаги! Ала по заповѣдь на Юпитера, Херкулесъ пренесе огъня на небето и запали тамъ да гори вѣчно небесния огънь — истинското начало въ живота, получено отъ бащата на боговетѣ.

Юнона измѣни на старешкото си сърдце. Героизмътъ и себеотрицанието на Херкулеса я трогнаха, и тя му прости. Тя забрави произхода и рождението му. Спомняше си само за придобивкитѣ му и по настояването на Юпитера тя се съгласи да събератъ праха му съ дъщеря си Хебея, за която Херкулесъ бѣше богъ, наредъ съ другитѣ небесни богове.

Неспокойна отъ това, че Херкулесъ не се завърна, Дежанира тръгна да го търси и съ голѣми усилия узна за страшната му участъ. Тя не можа да преживѣе мжката, която ѝ причини страшната смъртъ на Херкулеса, за която тя бѣше не малко виновна. Когато очитѣ ѝ изплакаха и последнитѣ си сълзи, тя умрѣ отъ тежка и непоносима скръбъ, проклинайки Несуса и молейки Херкулеса за прошка.

